

új város

XXVI. évfolyam
1. szám
2014. január
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

**EGY TARTÓRA
HELYEZETT KARIZMA**

Kezdeményezik
Chiara Lubich
boldoggá
avatását

	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svit fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skyinet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svitjet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiacz@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-zsaddida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujaslis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Sportszerűség
Egoizmus helyett
- 5 Ökumenikus imahét

Interjú

- 6 Együtt vagyunk
teljesek
Prokopp Katalin

Nézőpont

- 8 A „homo digitalis”
világában
dr. Szalamin Edit
- Együk vagy ne együk?
Kárpáti Éva
- 9 A jövő pénze?
Borsó Zsolt

Fókuszban

- 10 Egy tartóra helyezett
karizma
Tóth Judit és Tóth Pál

Az egység lelkisége

- 13 Az egység rejtőzködő
útjai
Igino Giordani
- 14 A szabályok szabálya
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje - A teljes
és látható egység felé
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 „Lelki” wellness
Göbel Ágoston

Életmód

- 20 Értékes titok
Maria és Raimondo Scotto
- A nevetés jó vért szül
Pasquale Ionata
- 21 Virtuális kontra reális
Letizia Grita Magri

Aktuális

- 23 São Paulo arcai
Sebők Cristian

Társadalom

- 24 Árvákból testvérekké
Fialovszky Dóra

Fiatalok

- 26 Szolidaritás, erkölcs
Tóth Judit

Alkotó

- 29 Csigatempó
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

A SZEMÉLYESSÉG VISSZAHÓDÍTÁSA

A mikor azt mondom a pápának, hogy kimegyek a városba, mindig fennáll a veszélye, hogy velem akar jönni. Nincs mit tenni, ilyen a természete” – nyilatkozta Konrad Krajewski érsek, aki a Vatikánban a pápai alamizsnaosztó tisztségét tölti be. Kitér a kérdés elől, hogy volt-e olyan eset, amikor a pápa ténylegesen el is kísérte őt, mint ahogy tette érsek korában Buenos Airesben. Inkább beszámol arról, hogy a pápa tréfásan arra biztatta őt, ha valaki excellenciás úrnak szólítja, szedjen be tőle 5 euró bírságot a szegények javára. Amikor Ferenc pápa kinevezte őt, ezt mondta neki: „Nem leszel íróasztal-püspök, az emberek között szeretnék látni. Légy az én kinyújtott kezem, amely megsimogatja a szegényeket, a kirekesztetteket, a legutolsókat. Nincs szükség az íróasztalra, nyugodtan eladhatod. Ne várja arra, hogy a szegények keressenek meg téged, menj te köztük.” Krajewski érsek azóta járja az utcákat, ellátogat az idősek otthonába, a hajléktalanok szállásaira, együtt ebédel velük, meghallgatja gondjaikat, és ahol tud, segít rajtuk. Legutóbb elment a lampedusai menekülttáborokba, ahol 1600 feltöltött telefonkártyát osztott szét az afrikai menedéket kérők között. Ismerőseim közül több olyan is akad, aki a közelmúltban kisebb-nagyobb összeget ajánlott fel a rászorulóknak javára, és keresett valakit, aki el tudja juttatni az adományt az érdekeltekhez, mert ő ezzel nem tudott foglalkozni. A mai embernek nincs ideje és energiája arra, hogy belebonyolódjon a szegényekkel való közvetlen kapcsolatba. Szociális munkások és segélyszervezetek közvetítenek az adományozók és a rászorulóknak között. Sokan úgy tartják, hogy a szegénységben élők megsegítése állami feladat, és ezen a szinten eltűnik már nemcsak a személyes részvétel, hanem a személyes felelősség is. Ferenc pápa viszont vissza akarja hozni a közvetlen személyességet ezen a téren is. Az „íróasztal” sokat mondó szimbóluma arra utal, hogy a szolidaritást és a testvériséget nem lehet csupán jól működő intézményekkel elérni. Konkrét élethelyzetekben kell találkozni egymással, ahol arca van annak a Jézusnak, aki majd így szól hozzánk: „Éhes voltam, és ennem adtatok...” Legyünk persze tárgyilagosak! Társadalmunkban nagyon is szükség van a közvetítő szociális szervezetekre. Valahol

Foto: Giuseppe D'Alagni/CN

A szegényekkel való törődés lehetőleg legyen a személyes szeretet megnyilvánulása.

külföldön, egy elit klinika orvosai elhatározták, hogy ingyen gyógyítják a rászoruló szegényeket. A helyzetük pillanatokon belül lehetetlenné vált az odaözönlő emberektől. Most egy szociális központtal működnek együtt, amely segít annak megállapításában, hogy ki-nek van valóban szüksége bizonyos kezelésekre, beosztja a jelentkezőket. Hasonlóképpen, egy gyermekeket nevelő családnak is meg kell gondolnia, hogy milyen módon teremt kapcsolatot a rászorulókkal. A segítő és közvetítő szervezetek nagyobb hangsúlyt kaphatnának a jövőben, hogy előmozdítsák a személyes kapcsolatok kibontakozását segítő és segítettek között. Ilyen megoldást nyújt több távtámogatási és szimbolikus örökbefogadási program is, ahol személyes kapcsolat létesül a felek között, hatékony és tapintatos intézményi közvetítéssel. ■

Sportszerűség

Ritka lépés a futballban

Hamarosan Brazíliába költözik a világ sportkedvelő része. Cikkük százazrei foglalkoznak a labdarúgás legjobb

csapatainak közelgő se regszemléjével, ám az a hír kevesekhez jutott el, hogy az egyik csapat milyen módon „harcolta

ki”, hogy ott lehessen a világbajnokságon. Görögország és Románia pótszelejtezö megvívására készültek, amikor a görög szövetség egy olyan súlyos adminisztrációs hibát talált ellenfelénél, ami után 3-0-ás gólkülönbséggel jog szerint nekik járt volna a meccs a későbbi eredménytől függetlenül. Ám elhatározták, hogy nem hallgatnak, és rögtön jelezték riválisuknak a pontatlanságot. A Nemzetközi Labdarúgó Szövetség szabályzata ugyanis előírja, hogy a csapatoknak a selejtezőkre leadott 23-as keretben három kapust is szerepeltetniük kell. A

román együttesnél ez a szám kettőre csökkent. Akármilyen eredmény, mindez 3-0-s hazai győzelmet eredményezett volna a görögöknek és minden bizonnyal kijutást a hön áhított világbajnokságra. A román szövetség korrigálta a hibát és így a pályán, nemis küzdelemben dölhetett el az eredmény. A románok hálásak voltak a görögöknek a sportszerű gesztusért, ám végül nem tudtak élni a lehetőséggel. A görögök 3-1-re nyertek hazai környezetben, majd a bukaresti visszavágón elért 1-1-es döntetlennel kiharcolták a világbajnoki részvételt. ■

Egoizmus helyett

Pápai üzenet a békéért

Január első napja a béke világnapja, amelyet 1968 óta ünneplünk VI. Pál pápa kezdeményezésére. Ez a nap arra figyelmeztet, hogy az új esztendőben törekedjünk önmagunkkal, minden emberrel és az egész világon a békés együttélésre. Január 1-jén a pápa a világhoz intézett üzenetében foglalja össze a békéről vallott gondolatait. A világnap meghirdetése előtt, az 1914–1968 közötti időszakban öt pápa összesen 21 enciklikát írt a békéről. 1968 óta a bé-

kével kapcsolatos tanítását a pápa elsősorban világnapi üzenetében fejti ki. Az országokat sújtó háborúkról és a társadalmat sújtó szegénységről is szól Ferenc pápa mostani megnyilatkozása. A 47. béke világnapjára írt, *A testvériség a béke alapja és útja* című pápai üzenet központi eleme a világot uraló egoizmus: Ferenc pápa szerint ez vezet számos háborúhoz és igazságtalansághoz. A pápa úgy látja, az ezzel szembenálló testvériség adhat megoldást,

vagyis békét a politikai és a gazdasági-szociális konfliktusokban is. Az egyházfő arra szólította fel a politikusokat, hogy átláthatóak és felelősek legyenek, mivel a kor-

rupció és az egoizmus eltávolítja a lakosságot az intézményektől. A korrupció élteti az „Istent sértő” bünszervezeteket is – fogalmazott Ferenc pápa. ■

„Hát részekre szakítható-e Krisztus?”

Imahét a Krisztus-hívők egységéért

Január hónapban ez a mottó köszönti mindazokat, akik részt vesznek az ökumenikus imahét programjain: „Hát részekre szakítható-e Krisztus?” Így fogalmaz ezzel kapcsolatban Steinbach József református püspök és Dr. Erdő Péter bíboros, prímás: „A Kanadában élő keresztények azt kérték, hogy a világ keresztényei az idei imahéten 1Kor 1,1–17 igeszakasz üzenetén gondolkodjanak el az Egyházzól, az összetartozásról, az ökumenéről. Természetesen, amit Pál apostol Korinthusba írt,

az elsősorban az ott élő keresztényeknek szólt. A Szentlélek évezredek átívelő terve révén mégsem az lett ennek a levélnek a sorsa, mint általában a leveleké, hogy miután elolvasták a címzettek, a levélben említett ügyeket befejeztnek tudva, tudomásvétel, iktatószám-mal ellátták és irattárba helyezték. Isten maga akarta a korinthusiaknak írt levélben leírtakat közkinccsé tenni az egyházban, hogy a későbbi nemzedékek tanuljanak és okuljanak abból, sőt erősödjenek a Jézus Krisztusban való hit-

ben, a tiszta erkölcsben, az összetartozás testvéri tudatában. Az imahét naponként kiemelten találkoznak a hívő közösségek Pál apostol levelének egy-egy tanácsával, útmutatásával. A 8 nap alkalmainak vezérfonala, hogy a Jézus Krisztusban hívők Isten egy népévé válnak, mert közelebb kerülnek Istenhez a Szentlélek terve szerint.” Az idei ökumenikus imahétre január 19. és 26. között kerül sor. Az eseménysorozat hivatalos füzete már megtalálható a történelmi egyházak weboldalain. A füzet-

ben olvasható buzdítás a következőképpen zárul: „Az egyház Istené. Az Isten hűsége egyháza iránt töretlen. Erre Isten szavát adta. Ezért van az, hogy aki ökumenében gondolkodik, nem saját ötlete megvalósításán fáradozik, hanem Istenre bízta magát. Isten ígéje megerősít abban, hogy az egyház, a hívő közösség tényleg az Istené. A közösség pedig arra törekedjék, hogy Istené is maradjon, (...) hogy egy lépéssel közelebb kerülhessünk Jézus tervének megvalósulásához: »legyenek mindnyájan egy« (Jn 17,21).” ■

Együtt vagyunk teljesek

Czagány Gábor református lelkész nemcsak hisz a felekezetek közötti párbeszéd fontosságában, hanem sokat tesz is az egymás kincseiből való gazdagodásért.

Hogyan született meg benned a más egyházakkal való kapcsolat fontossága?

Ez onnan adódik, hogy középiskolás koromban lettem keresztény, és Szeged rengeteg csoportját megtemplomát végiglátogattam, míg végül a reformátusoknál álltam meg. De ez nekem nem minőségi különbséget jelent, ugyanúgy teljes értékűnek tartom a többi felekezetet is. Amennyire lehetséges, élem a hétköznapijaimban a teljes átjárást közöttük. Azt szoktam mondani viccesen, hogy szimbiózisban élek a római katolikus egyházal. A gyermekeim katolikus iskolába járnak, testvéri kapcsolatot ápolunk a katolikus egyetemi lelkészszéssel, és a Gál Ferenc Főiskolán tanítok. Mikor elkezdtem a doktori tanulmányaimat, ez volt az egyetlen intézmény a közelben, ahol a szaktudásomnak megfelelő órákat lehetett tartani. Kálvin teológiájával kezdtem abból a megfontolásból, hogy amikor én Debrecenben tanultam, nagyon jólesett volna, ha más felekezetek képviselői tanítottak volna bennünket, hogy kicsit kinyíljon a látásunk.

Az együttműködés intézményi szinten is működik Szegeden?

A 80-as években egy református lelkész házaspár Bartha Tibor és Katalin, és egy katolikus plébános, a későbbi

Gyulai Endre püspök kezdték el az ökumenikus lelkész-kört. A baráti találkozások mellett az ökumenikus imahét adta meg ennek a legfőbb vonalát. Katolikusok, metodisták, evangélikusok, reformátusok, baptisták, ortodoxok és pünkösdiek évente tíz alkalommal találkozunk, és évente egyszer a templomainkban a közösségekkel együtt. Mostanra jutottunk el arra, hogy elkezdjük a szervezését egy a társadalom felé nyitott akciónak, ahol az egyházak a városért élnek, amikor nemcsak egy szobában vagyunk egyek, hanem kinn a városban is.

A fiatalok körében is nagyon intenzív a kapcsolat, igaz?

A fiataloknál rengeteg együttműködés van. Már jó tíz éve tart istentiszteleteket az összes szegedi keresztény ifjúsági csoport. Ennek mindig a két egyetemi lelkész volt a motorja. Az általunk használt liturgiákat összegyűjtöttük és kiadtuk Pálfi Zoltán volt katolikus egyetemi lelkésszel "Az egység szolgálatában, a szolgálat egységében" címmel annak érdekében, hogy másoknak is tanulság lehessen. Emellett minden félévben egyszer négy napra kinn vagyunk az egyetemi könyvtárban, egységünk jeleként mindig közösen. Ez nyitás az egyetem felé, hisz nem várjuk, hogy az egyetemisták jöjjenek be, hanem mi megyünk el hozzá-

juk. Idén mi reformátusok készítettünk elő egy kiállítást az identitásról, de csakis úgy volt lehetséges, hogy együtt csináltuk. Minden erőnket bedobtuk, de pont a hiányosságoknál ott voltak a katolikus testvérek. Úgy ezren nézték meg, ez egy óriási előrelépés abból a szempontból, hogy továbbadjuk a jó hírt.

Az utóbbi két évtizedben lelassult az ökumenizmus. Ebben az új fázisban hol vannak az élő sejtek, amit táplálhatunk?

Valójában a hivatalos ökumenikus párbeszéd az, ami megrekedt. A hétköznapiakban én nagyon látom a változást, az egyre szorosabb együttműködést. Leállították a vonatot, de a nép együtt száguld tovább. Ennek a legtisztább jelét látom itt a szegedi példán, az egyetemi közösségekben, ahol úgy élünk, mint két, ugyanabban a társasházban élő család, egymás mellett, külön szokásrendszerrel, de lényegi különbségek nélkül.

Disszertációdban arról írsz, milyen szerepet tölt be az Úrvacsora a közösség építésében. Épp a Jézussal való találkozás csúcsában nem lehetünk egyek. Te ezt hogy éled meg és mit gondolsz róla?

Nagyon szeretnék úgy eltávozni az élők sorából, hogy ez a kérdés intézményesen rendeződik, és amennyire rajtam

múlik, kicsiben tenni kívánok ezért. Azt hiszem, ha a legnagyobb és legkomolyabb szentségben egyek tudnánk lenni, mint ahogy a keresztségben már egyek vagyunk, ez meghozná a lényegi kapcsolódást. A hétköznapijaimban kettős érzéssel viseltetek eziránt: néha, egy-egy misén való részvétel kifejezett fájdalmat okoz, mintha elvonnék tőlem

Jézust, bezárnák az orrom előtt az ajtókat, és én koppannék egy nagyot. Ez rendkívül el tud szomorítani, bosszúságot is okoz. A végső megoldás csak az intézményes megegyezés lehet, mert a közös Úrvacsora, közös Eucharisztia egy jel a világ felé. Ezen még sokat kell dolgozni.

Mit tanulhatunk egymástól?

A katolikusok által gazdagodtunk lelkiekben, imákban, formákban, képekben... A másik sejtésem pedig az, hogy a protestantizmus erősen hat a katolikus egyházra azzal, hogy kitartóan képviseli az ige fontosságát. Látom, hogy a gyakorló katolikusok életében mennyire középpontban van a Szentírás:

rendszeresen olvassák, a homíliákban mélységében előkerülnek a bibliai tanítások. Sok más tekintetben is kiegészítjük egymást: szükség van a protestantizmus alulról jövő építkezésére és az ezzel járó összes előnyre, ugyanakkor a katolicizmus átgondolt, megfontolt felülről építkezésére, a hierarchia pozitív szerepére is. ■

Dr. Czagány Gábor

A történelem-földrajz tanári szak elvégzése után a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen teológus-lelkész szakot végzett, majd hittudományi PhD fokozatot szerzett. Jelenleg református egyetemi lelkész Szegeden és adjunktus a Szegedi Római Katolikus Hittudományi Főiskolán, mai nevén Gál Ferenc Főiskolán. Nős, három gyermek édesapja.

**Fent: Szűkebb családja körében 2013 nyarán.
Lent: A tágabb „család” ünnepén. 2013. augusztus 18-án megnyílt Szegeden a Fokoláre közösség háza, ahol otthonra találhatnak a különböző felekezetű keresztények.**

Fotók: Czagány Gábor fotóalbumából

ERKÖLCS

A „homo digitalis” világában

dr. Szalamin Edit, ny. egyetemi docens

A közoktatásba újonnan bevezetett, kötelezően választandó alternatív tantárgyak oktatása sok vitát váltott ki nemcsak iskolai, hanem szélesebb társadalmi körben is.

Ennek a tanévnek a kezdetén a Délmagyarország c. napilap tájékoztatást adott arról, hogy milyen problémák adódtak ezeknek a tantárgyaknak a bevezetéséből, és milyen arányban választották őket az érintettek a „déli végeken”. Az előzetes várakozásoktól eltérően a választási arány kiegyensúlyozott volt: kb. 50-50%.

Engem személy szerint örömmel töltött el ez az arány, hiszen a 2011-es népszámlálás sokkoló adatai szerint a választási közösségekhez és felekezetekhez tartozók száma 2001 óta drámaian csökkent. A keresztények közel 30%-kal vannak kevesebben, mint tíz évvel korábban. A statisztika szerint az elvállaltalanodás egyik fő területe épp a Dél- és Délkelet-Alföld.

Állami iskolákban dolgozó pedagógusokkal beszélgetve az erősödött meg bennem, hogy a statisztikai adatok mögötti valóság rendkívül sokszínű. Az egyes iskolák pedagógiai ethosától függően az e tantárgyakhoz való viszony a burkolt elutasítástól az örömmel való befogadásig terjed, sok-sok árnyalattal. Az „értéksemlegességhez” mereven ragaszkodó tanári kollektívák alig titkolt lenézéssel kezelik a hittant választókat. Az értékorientált közösségek számára örömmel fogadott lehetőség e tantárgyak kötelező bevezetése. Van olyan általános iskola, ahol már évekkorábban külön időt szorítottak az erkölcsi nevelésre. Az ilyen tanári közösségekben a hitoktatókat is teljesen egyenrangú kollégákként fogadják el.

A homo digitalis világában hajlamosak vagyunk megfedkezni arról, hogy az oktatás-nevelés kulcsfigurája a pedagógus. Alapvető fontosságú, hogy ki és hogyan tanít. Emellett azt is tudatosítanunk kell egy bölcs, öreg matematikatanár szavaival, hogy „az oktatási folyamat *önmagában* magas erkölcsiségű dolog. Az értelmes, a jó, az örök magvának elhíntése bármilyen tantárgy oktatása során lehetséges”. A hit és erkölcsstan oktatása során azonban szükségszerű. ■

KÖRNYEZETÜNK

Együk vagy ne együk?

Kárpáti Éva, PhD tudományos kutató

A genetikailag módosított (GM) növényekről, ilyen összetevőket tartalmazó élelmiszerekről évtizedek óta nem csitulnak a viták az egész világon. A köztudatban gyakran két dolog keveredik: az egyik, hogy ehetjük-e, a másik, hogy termesztünk-e ilyen növényeket. Ez utóbbi inkább a mezőgazdálkodókat érinti. Magyarországon (és a világ számos országában) jelenleg nem engedélyezett GM növényt szabadföldön termesztetni, védve ezzel hazánk talaját, természetes növényállományát, egyik fő természeti kincsünket. Az viszont, hogy káros lehet-e az emberi szervezetre a GM összetevőket tartalmazó élelmiszerek fogyasztása, mindannyiunkat érint. Tudnunk kell, hogy hazánkban a hatóságilag engedélyezett növényi eredetű élelmiszerek legfeljebb 0,9 %-ban tartalmazhatnak GM összetevőt, és ezt szigorúan ellenőrzik is. A korábban kifejlesztett, és azóta is termesztésben lévő GM növények olyan biológiai megoldásokat tartalmaznak, melyek okkal vethetnek föl kételyeket. Például a rovarkártevőknek ellenálló GM növényekben olyan mérgeanyagok termelődnek, melyek előlik a növényt megrágó rovar. A mérgeanyagok a tudomány mai álláspontja szerint az emberre közvetlenül nem mérgezőek. De teljesen „idegenek” szervezetünk számára, a hagyományos élelmiszerekben gyakorlatilag sosem ennénk ilyet. Hogy hosszú távon mit okozhatnak, évtizedek óta vita tárgya. Véleményem szerint nem jó irány a gyomirtó szereknek ellenálló GM élelmiszernövények kifejlesztése sem. Ezek termesztése lehetővé teszi, hogy az egyre ellenállóbb gyomokat egyre nagyobb dózissal permetezzék, mert a haszonnövény nem károsul. Ez a megoldás egyenesen vezet a talaj, a víz, s így végül is az élelmiszer egyre nagyobb szennyezéséhez. A kutatók jó ideje kifejlesztettek olyan új generációs GM növényeket, melyek már nem hordozzák a korábbi előnytelen tulajdonságokat. Ezek azonban sokszor csak a laboratóriumok hűtőszekrényeiben várnak. Hogy mi lesz a sorsuk, azt nem annyira a tudomány dönti el, sokkal inkább a politika és a pénztőke kíméletlen érdekharca. Hogy mit tehetünk? Hatóságilag ellenőrzött – ha tehetjük, inkább biológiai gazdálkodásból származó vagy saját magunk termelte – élelmiszereket fogyasszunk. Ha gazdálkodunk, ne vessünk ismeretlen, bizonytalan eredetű vetőmagot. ■

A jövő pénze?

Borsó Zsolt, informatikus

A híradásokban egyre gyakrabban olvasunk a Bitcoinról, az internetes valutáról, a jövő fizetőeszközéről. Mit is tudhatunk erről a pénzről?

A Bitcoin egy nyílt forráskódú digitális fizetőeszköz, amelyet 2009. január 3-án bocsátottak ki, közvetlenül a 2008-as amerikai bankválság kirobbanása után. Mindenki számára nyitott: a számítógépén bárki telepítheti a szoftvert, létrehozhat magának egy pénztárcafájlt, és már tud is Bitcoint küldeni és fogadni. Egy Bitcoin pénztárcának nincs neve, címe, csak egy publikus kulcsa van. A pénzmozgások publikus kulcsok között történnek, az, hogy a valóságban hová megy a pénz vagy honnan jön, teljesen követhetetlen.

Az új fizetőeszköz számos tulajdonságban különbözik a hagyományos pénztől. Nincs kibocsátó bank, ezért nincs értékfedezet a pénzre. Továbbá a fizetés ingyenes, és számlavezetési díj sincs. Mivel ez egy ország- és bank független fizetőeszköz, ezért nem lehet manipulálni, inflációt gerjeszteni. Kitalálója szándéka szerint nem hatnak rá a kapitalizmus válságai.

Milyenek a tapasztalatok a Bitcoinnal kapcsolatban? A pénzmozgások követhetlensége erősen kedvez az illegális fegyver- és drogkereskedelemnek. Értékállóságról nem beszélhetünk: néhány hónap alatt többszörösére emelkedik, majd ismét lecsökken az árfolyama. Nagyon kevés az elfogadóhelyek száma, úgy tűnik, hogy valódi fizetőeszközként még nem funkcionál.

A jövőjét még senki sem látja. Lehetséges, hogy egy stabil, értékálló fizetőeszközzé válik, amellyel a mobiltelefonunkkal sok helyen fizethetünk, és senki sem számít fel érte jutalékot. Lehetséges, hogy betiltják a legális felhasználását, mivel követhetetlenek a pénzmozgások, így illegális tevékenységre kiválóan alkalmas.

A bizonytalan jövő miatt nem célszerű komoly befektetést elhelyezni benne. Az árfolyama nagyon változó, ezért a Bitcoinnal való kereskedésen sokat lehet nyerni, de veszíteni is.

Véleményem szerint a helyes álláspont a kivárás: majd ha a sarki fűszeresnél fizethetünk Bitcoinnal, akkor ráérünk letölteni a szoftvert és létrehozni első pénztárcafájlunkat. ■

Az oktatási folyamat önmagában magas erkölcsiségű dolog.

Tudatosan válogassuk meg, hogy milyen élelmiszer kerül a család asztalára.

Hogy milyen lesz a jövő pénze, arról ma még csak találgathatunk. A digitális fizetőeszköz az egyik lehetséges irány.

Fotók: Pixabay

Fotó: Radolfo Bosi

A FOKOLÁRE
MOZGALOM
CHIARA LUBICH
BOLDOGGÁ
AVATÁSÁT
KEZDEMÉNYEZI

EGY TARTÓRA HELYEZETT KARIZMA

Ez az elismerés sokakat nagyobb személyes lelki és erkölcsi elköteleződésre készítetne az egész emberiség javára.” Ezekkel a szavakkal indokolta 2013. december 7-én, a Fokoláre Mozgalom születésének 70. évfordulóján Maria Voce, a mozgalom elnöke, hogy Chiara Lubich

boldoggá avatásának megkezdését kéri Raffaello Martinellitől, a helyileg illetékes Frascati püspökétől. A katolikus egyházban szokás, hogy felhívják a hívek figyelmét olyan emberek példájára, akik a keresztény életben előttük jártak, és a hit, valamint az Isten iránti szeretet kiváló tanúságtévői voltak.

A boldoggá avatást egy egyházi jogi eljárás előzi meg, melynek során kivizsgálják, hogy a jelölt valóban hősieen gyakorolta-e a keresztény erényeket, életszentség hírében áll-e és ennek jelei mutatkoznak-e az életében. Az eljárás megkezdéséhez legalább öt évnek kell eltelnie a jelölt halála után.

Chiara Lubich a Loppianóban működő családok számára létrehozott Loretói Iskola résztvevőivel a 70-es években.

Jobbra: Chiara munka közben.

Az egység karizmájának letéteményese

Korunk kérdései megfelelő válaszokat kérnek, melyek csak tanúságtevőktől jöhetnek, olyan prófétáktól, akik tudnak az idők jeleiből olvasni és a történelem menetét megváltoztatni. Az egyik ilyen tanúságtevő kétségkívül Chiara Lubich volt, a 20. század egyik legnagyobb női alakja. Chiara Lubich életszentségének elismerését az elmúlt öt év alatt a legkülönbözőbb emberek, köztisztviselők álló személyiségek, egyszerű emberek, katolikusok, más egyházak, más vallások és kultúrák képviselői egyaránt szorgalmazták. Chiara azonban életében a saját személyéről mindig elterelte a figyelmet, és arra a karizmára irányította, amelyet Istentől kapott az Egyház és az emberiség javára. Ferenc pápa az Evangelii gaudium kezdetű apostoli buzdításában rámutat arra, hogy milyen kincs egy karizma az Egyház számára. Chiara életének legfőbb gyümölcse, leghősiesebb erénye az, hogy igent mondott Istennek és társai segítségével kibontakoztatta az egység karizmáját és útjára indította a Fokoláre Mozgalmat, melynek feladata e karizma teljes megvalósítása.

Az elhagyott Jézus szőlőskertje

Chiara a mozgalomban mindig is az elhagyott Jézus szőlőskertjét látta: „A szőlőskertem előttem van. Egészen az enyém” (Én 8,12) idézi az Ószövetség egy mondatát, majd így folytatja: „Mária Művére mindig is úgy tekintettünk, mint az elhagyott Jézus szőlőskertjére.” „Emlékszem azokra a szavakra – írja –, melyeket az első

Foto: Giuseppe Ditefano

társnőimmal olvastam, talán még 1944-ben, Krisztus király ünnepén: »Kérd tőlem és én örökségül adom neked a népeket, birtokodul a föld határait« (Zsolt 2,8). Hittel kértük ezt akkor. A mozgalom valóban elérte a föld végső határait is. És ebben az 'új népben' képviselve van a föld összes népe. Annyian vagyunk, hogy püspököm 1956-ban megfogalmazott óhaja: »Bárcsak egy egész légió lenne a fokolarinikból« most már valóság. Ő, aki azt remélte, hogy bejuthat a mennyországba, ha a fokolariniket támogatja, mindezt már fölülről látja. És mi most az utolsó kívánságom? Azt szeretném, ha Mária Műve a világ végezetekor, amikor készen fog állni arra, hogy megjelenjen Jézus színe előtt, azt mondhassa neki – a belga teológus Jacques Leclercq szavaival élve – melyek mindig megrendítenek: »...a te napodon, Istenem, elindulok Feléd..., Feléd, Istenem (...) legképtelenebb álommal: hogy kezemben viszem hozzád az egész világot.«»

Karizmák az evangelizáló közösség szolgálatában

A Szentlélek különböző karizmákkal gazdagítja az egész evangelizáló Egyházat. Olyan ajándékok ezek, melyek az egyház megújítását és épülését szolgálják. Nem valamiféle zárt kincsről van szó, amelyet egy csoport azért kapott, hogy őrizze azt. Sokkal inkább a Lélek ajándékai ezek, melyek szervesen illeszkednek az Egyház testébe, a középpont felé irányulnak, ami a Krisztus, hogy onnan kiindulva lendületesen evangelizáljanak. Egy karizma hitelességének egyértelmű jele az egyházi jelleg, az a képesség, hogy harmonikusan illeszkedjen Isten szent népének az életébe mindenki javára. Egy olyan hiteles újdonságnak, amelyet a Szentlélek keltett életre, nincs szüksége arra, hogy árnyékot vessen a többi lelkiségre és ajándéokra ahhoz, hogy önmagát érvényre juttassa. Minél inkább az evangélium lényegére irányul egy karizma, annál inkább egyházas annak megélése. A közösségben hozza meg egy karizma hiteles és titokzatos módon a gyümölcseit, akkor is, ha ez fáradságba kerül. Ha az Egyház megéli ezt a kihívást, akkor mintául szolgálhat a békére a világban.

Ferenc pápa: Evangelii gaudium, 130

Fotó: Archiv/CN

Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója, a tanítónő, aki emberek millióival folytatott párbeszédet, és ezzel egy új nép megszületését segítette elő. A képen Athenagorasz konstantinápolyi pátriárkával való egyik találkozásának pillanata.

A párbeszéd apostola

Az egység megvalósulásának konkrét módja az a sokoldalú párbeszéd, amelyet a mozgalom folytat. „Van egy álmom – írja Chiara –, hogy lassan-lassan, de gyorsan is, ha lehetséges, megvalósuljon a világban az egyetemes testvériség.” Egész életében párbeszédet folytatott a katolikus egyházon belül az egyházi mozgalmakkal és közösségekkel, az ortodox és protestáns egyházak képviselőivel, más vallásúakkal, nem hívőkkel, gyerekekkel, fiatalokkal és felnőttekkel, közeliakkal és távoliakkal. Chiara maga volt a minden irányba kibontakozó dialógus. Mindig is közösségi egyházzal beszélt és ezzel a II. Vatikáni Zsinat egyes központi témáit előre látta. Számára egyháznak lenni a kommuniót jelentette, a megosztást, a nyitottságot. Ezt akkor is

megélte, amikor az ötvenes években a Szentszék nagyon komolyan tanulmányozta a mozgalmat és majdnem eljutott arra az álláspont-ra, hogy feloszlattja. Szoros kapcsolatot épített ki a római pápákkal, de Athenagorasz konstantinápolyi pátriárkával és I. Bartolomaiosz ökumenikus pátriárkával, a canterbury érsekkel, a protestáns egyházak vezetőivel is, de meglátogatott zsinagógákat, mecseteket, buddhista templomokat és kolostorokat. Találkozott egyetemi oktatókkal, gyári munkásokkal, palotákban és nyomornegyedekben élőkkel. Ezt a nyitást, ezt a kifelé fordulást 1991-ben így fogalmazta meg: „Jézus szövetségeseinek és barátainak tekinti mindazokat az embereket, akik a rossz ellen harcolnak és Isten Országának megvalósulásán dolgoznak, sokszor úgy, hogy ennek nincsenek is tudatában. Jézus olyan

szeretetet kér tőlünk, mely képes párbeszédet folytatni. Olyan szereptől van szó, mely távol van attól, hogy gögösen bezárkózik a saját kis világába, hanem képes kinyílni mindenki felé és együttműködni minden jóakarátú emberrel azért, hogy együtt építsék a világban a békét és az egységet. Nyissuk ki tehát a szemünket mindazokra, akikkel találkozunk azért, hogy megcsováljuk mindazt a jót, amit véghezvisznek bármilyen meggyőződésből teszik is, azért, hogy szolidárisak legyünk velük és kölcsönösen bátorítsuk egymást az igazságosság és a szeretet útján.”

A szeretet útján haladt Chiara és emberek millióit ragadta magával azért, hogy közösen eljussunk az életszentségre, hogy amikor majd megérkezünk, akkor ne üres kézzel jelenjünk meg Isten előtt. A nép életszentsége, a közösségi szentté válás. Életének ez volt talán az egyik legnagyobb tanítása és ezzel járul hozzá ma is és holnap is az emberiség és az egyház életéhez, fejlődéséhez. Az egység, a párbeszéd karizmájával Chiara belépett a kultúrába, a történelembe és egy új irány magvát vetette el, melynek kibontása és megvalósítása a következő generációk feladata is, alapozva arra és folytatva azt, amit az első generáció már véghezvitt. Elmondható, hogy életének, tevékenységének mozgatórugója és legfőbb motiváló ereje az Istennel való személyes és mindennap megújuló párbeszéde volt. Ez volt az, aminek következtében létrejött mindaz, amit lelki-szellemi örökségének lehet nevezni, hiszen mindent Isten művének tulajdonított, amit egészen röviden egyszer saját maga így fogalmazott meg: „Amikor megérkezem majd az ajtó elé és megkérdezed a nevemet, nem fogom elárulni, hanem azt fogom mondani: Köszönöm. Mindenért és örökre. Ez az én nevem.” ■

A keresztény szeretet az ökumenizmus forrása és a közösség ereje

Az egység rejtőzködő útjai

Létezik olyan ökumenizmus is, mely az életből fakad, nem csap zajt, visszafogott és csendesen építkezik: szilárd alapra épít, nem akarja megelőzni az időt, hanem előkészíti azt. Létezik egy olyan ökumenizmus, mely egyházi szinten vágyódik az egység után és szinte rejtőzködve valósul meg aláztatos keresztények között, akiknek csekély vagy semmilyen teológiai kulturájuk sincs, leginkább laikusok, férfiak és nők, munkások, szakemberek, háziasszonyok. Az ökumenizmus lényegét többnyire nem a teológiai viták képzeik, hanem az egyszerű keresztény szeretet, mely az ökumenizmus forrása és a közösség tápláló ereje. Ezt meg lehetett figyelni a különböző rendezvényeken, melyeken részt vettek anglikánok, evangélikusok, metodisták és ortodoxok, Keleten és Nyugaton egyaránt. Mindnyájan az evangélium normáiból indultak ki és ezek alapvetőek számukra: „Ebből tudják majd meg, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (vö. Jn 13,35). „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, én ott vagyok közöttük” (vö. Mt 18,19). „...hogyan legyenek mindnyájan egy” (vö. Jn 17,20). Ezt kéri a szeretet. A gyűlölet és az egoizmus örvényében felfedezik

ezek az emberek örök küldetésüket, hogy két, öt, száz ember, akiket a keresztény szeretet mozgat, találkozzanak egymással. Olyan találkozás ez, mely örömet ad, és olyan, mely elvezet Istenhez. És ha megérkezik Istenhez, megélik a szolidaritást és a mennyország pillanatait. Nem vitatkoznak, mert ez idegen tőlük. Szeretik egymást. És a szeretet életet jelent és szabadságot. Megvalósítják a lelkek közösségét, melyben a Szentlélek áramlik, és örülnek annak, ami ebből következik, az egységnek. Akkor, amikor csak a Jézus Krisztus iránti szeretet, az ő igazságai és a felebarát iránti szeretet számít, akivel egységben akarunk lenni, nem merülnek fel kérdések, társadalmi, politikai, módszertani vagy filozófiai kérdések sem, mert csak a Szentlélek közbelépése a fontos, hogy megadja annak, aki az evangéliumot hirdeti, a fényt és a szeretetet.

Forrás: CN 1976/5. (részlet)

Fordította: Tóth Judit

A SZABÁLYOK SZABÁLYA

A kölcsönös szeretet a Szentháromság iskolája. Az idei év témája az egység lelkiiségének következő pontja, a kölcsönös szeretet, mely az összes többi pont megélését feltételezi, és egyben kulcsa is annak.

Tavalý december 7-én ünnepeltük a Fokoláre Mozgalom születésének 70. évfordulóját. Hálát kell adnunk Istennek a kezdeti tapasztalatból fakadó rendkívül sokrétű életért. Ez a tapasztalat néhány lánytól indult el a maga egyszerűségében, a háború bizonytalanságában és rendkívüli szegénységben, melyből egy nagyon termékeny Mű született az Egyházban és az emberiségben. Ez a hetvenedik évforduló fontos állomás, mely alkalom arra, hogy személyesen és közösségileg is új lendülettel éljük a karizmát, amit Chiara ránk hagyott.

A testvér iránti szeretet, melyet eddig éltünk, szinte természetes módon elvezet lelkiiségünk újabb pontjához, a kölcsönös szeretethez, amit az idén szeretnénk fókuszba állítani. Amikor előkészítettem ezt a témát, úgy láttam, a kölcsönös szeretet a többi ponthoz képest csomópontnak tekinthető, minden ponttal kapcsolatban van. Mindegyiket feltételezi, és ugyanakkor mindegyik megélésének a kulcsa.

Érthető, hogy Chiara miért tulajdonított olyan nagy jelentőséget az új parancsnak, hogy a Mozgalom általános statútumaiban ezt jelölje ki minden más szabály előfeltételének: „A folyamatos, kölcsönös szeretet (...) a szabályok szabálya...” Ahogy kézbe vettem Chiara ezzel kapcsolatos írásait, megragadott egy kép, amit használ:

„Ahogy egy kandallóban égő tüzet is időről időre a vassal meg kell piszkálni, hogy a hamu el ne fojtsa a parazsat, ugyanígy Mozgalmunk nagy paraszát is időről időre újra kell éleszteni

azzal az elhatározással, hogy kölcsönösen szeretjük egymást, újra kell éleszteni a kapcsolatokat, nehogy a közömbösség, a kedvetlenség, vagy az önzés hamuja elfojtsa azt.”

Az idén valóban arra vagyunk meghívva, hogy megéljük ezt a tapasztalatot. Jézus ugyanis azt mondja, hogy a kölcsönös szeretet az ő parancsa, és új parancs, mely megadja a keresztény élet ragyogását, végső formáját, pompáját. Ugyanez vonatkozik a Mozgalomra is. Tudjuk, hogy a kölcsönös szeretetet tekinthetjük igazán a keresztények megkülönböztető jegyének: „Fölösleges más szép megkülönböztető jegyeket keresni.” – mondta Chiara a fiatalok találkozóján Santiago di Compostelában 1989-ben. „Ami megkülönböztet bennünket, ami meg kell, hogy különböztessen, az a kölcsönös szeretet. Az őskeresztényeket sem azért vették észre, mert pl. nagy beszédeket tartottak, vagy csodát tettek. (...) Az tűnt fel másoknak, hogy szeretnek.” Megdöbbenő, amit a pogányok mondtak róluk: „Nézd, mennyire szeretik egymást, készek az életüket adni egymásért!”⁴ Egyébként Szent Pál is figyelmeztet, hogy az egyedüli adósság, amit rendeznünk kell, a kölcsönös szeretet: „Ne tartozzatok senkinek semmivel, csak kölcsönös szeretettel, mert aki felebarátját szereti, teljesíti a törvényt” (Róm 13,8).

De térjünk vissza a kezdetekhez, és idézzük fel azt a híres kérdést, amit Chiara és társnői feltettek, amikor – szemközt a halállal – ki akarták fejteni Istennek teljes szeretetüket: „Vajon az Istentől akart dolgok között van-e valami, ami különösen is kedves számára?” És íme, az evangéliumban a válasz: „Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benne-

Fotó: Sudár Imre

A kölcsönös szeretet a kulcs

teket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért” (Jn 15,12–13). Szintén János evangéliumában találjuk azt, amikor Jézus így szól: „Új parancsot adok nektek” (Jn13,34); majd kicsit később megismétli: „Ez az én parancsom” (Jn15,17). Hagyjuk, hogy ámulatba ejtsen minket Jézus megállapítása: az „én” parancsom és az „új” parancs!

És képzeljük el, micsoda örömteli és lelkesítő meglepetést okozott Chiara és társnői számára ez a felfedezés. Az újdonság abban áll, hogy Jézus eljövételével kinyilatkoztatta nekünk az Atyát, és nekünk adta a Szentlelket. Megismertette velünk Isten benső életét; bevezetett bennünket a Szentháromságban öröktől fogva és örökké élő szeretet áramlatába. Az anglikán író, C. S. Lewis is leszögezte: „Sokan szeretik használni a keresztény megfogalmazást, hogy »Isten a szeretet«. Közben viszont nem veszik észre, hogy ezeknek a szavaknak csak akkor van valódi értelme, ha Isten leg-

alább két Személyből áll. A szeretetet az egyik személy érzi a másik személy iránt. Ha Isten egyetlen Személy lenne, akkor a világ teremtése előtt nem lett volna szeretet.”⁵

Miután Jézus megismertette velünk a Szentháromság életét, elrendelte: „Most már ti is így éljétek”, és megmutatta, hogyan: úgy, hogy megvalósítjuk parancsát. Azt szeretné, hogy úgy éljünk a földön, ahogy a Szentháromságban élnek. És ezt el is rendelheti, mert bevezetett bennünket az isteni közegbe, és bemutatta a szeretet mértékét, ő maga tett tanúbizonyságot róla. A kölcsönös szeretet – azt hiszem – valóban a szentháromságos kapcsolatok megélésének kulcsa.

Forrás: L'amore scambievole. Città Nuova, 2013.

Fordította: Fekete Mária

A teljes és látható egység felé

„Krisztus, az Egyház egyetlen alapja” (vö. 1Kor 3,11)¹

Kr. u. 50-ben Pál Korintusba ment. Ez a nagy görög város kereskedelmi kikötőjéről volt híres, és sokféle szellemi irányzatnak adott otthont. Az apostol tizennyolc hónapig hirdette itt az evangéliumot, egy virágzó keresztény közösség alapjait teremtve meg ezzel. Utána mások folytatták az evangélium hirdetését. Az újonnan megtért keresztények viszont hajlottak arra, hogy inkább a Krisztus üzenetét hirdozó emberekhez ragaszkodjanak, mint magához Krisztushoz. Így pártoskodás ütötte fel a fejét közöttük: „Én Pállal tartok” – mondták egyesek, mások pedig, szintén a számukra kedves apostolra utalva: „én Apollóval tartok”, „én Péterrel”.

A közösséget zavaró megosztottság láttán Pál határozottan megállapítja, hogy az Egyházat – melyet egy épülethez, pl. templomhoz hasonlít – sokan építik ugyan, de csak egyetlen alapon nyugszik: élő alapkőve Jézus Krisztus.

Ebben a hónapban, a keresztények egységéért végzett imahét alkalmával az Egyházak és egyházi közösségek együtt idézik fel, hogy egyedüli alapjuk Krisztus, és hogy csak akkor juthatnak el a teljes és látható egységre maguk között, ha Hozzá csatlakoznak, és megélik az egyetlen evangéliumot.

„Krisztus, az Egyház egyetlen alapja”

Krisztusra építeni életünket azt jelenti, hogy egy vagyunk Vele, úgy gondolkodunk, ahogyan Ő, azt akarjuk, amit Ő, úgy élünk, ahogyan Ő élt. De hogyan építsünk Rá, hogyan verjünk Benne gyökeret? Hogyan legyünk egy Vele?

Úgy, hogy valóra váltjuk az evangéliumot.

Jézus az Ige, Isten megtestesült Igéje; Ő az Ige, aki magára vette az emberi természetet. Mi is akkor leszünk igazi keresztények, ha olyan emberek leszünk, akiknek egész életét Isten Igéje alakítja.

A világ sok részén január 18. és 25. között tartják az imahetet a keresztények egységéért, más helyeken Pünkösdre teszik ezt az alkalmat. Ebben az évben az imahét mottója a következő: „Talán megoszlott Krisztus?” (1Kor 1,13) Az ilyenkor kiválasztott bibliai részhez Chiara Lubich minden évben magyarázatot fűzött. Ezt a hagyományt folytatva ajánljuk azokat a gondolatokat, amelyeket 2005. januárjában a következő ige magyarázataként írt: „Krisztus, az Egyház egyetlen alapja” (vö. 1Kor 3,11). Ez segíthet elmélyülnünk az idei évre választott igében is.

„Szeress, és tégy, amit akarsz!” (Szt. Ágoston)

Fotó: Pixabay

Ha éljük igéit, sőt, ha igéi életre kelnek bennünk, olyannyira, hogy „élő igékké” alakítanak át minket, akkor egy vagyunk Vele, szorosan Hozzá tartozunk. Akkor nem az „énünk” él többé, vagy a „mi”, hanem az Ige él mindannyiunkban. Ezzel hozzájárulunk ahhoz, hogy valóra váljon a keresztények közötti egység. Ahogy a testnek lélegeznie kell ahhoz, hogy éljen, ugyanúgy a léleknek is, hogy éljen, Isten Igéjét kell élnie.

Az első gyümölcsök egyike az, hogy Jézus megszületik bennünk és közöttünk. Ez gondolkodásmódunk megváltozásához vezet: a körülményekkel, egyénekkel vagy a társadalommal kapcsolatban Krisztus lelkületét oltja szívünkbe, legyünk akár európaiak, ázsiaiak, ausztrálok, amerikaiak vagy afrikaiak.

[...]

A megélt ige megszabadít minket az emberi korlátozó tényezőktől, örömet, békét és egyszerűséget ad, az élet teljességét, fényt. Azért van így, mert az ige által Krisztushoz csatlakozunk, az Ige pedig lassan-lassan átalakít minket, hogy másik Ő legyünk.

„Krisztus, az Egyház egyetlen alapja”

Van viszont egy ige, amely magában foglalja az összes többi: a szeretet, az Isten és a felebarát iránti szeretet. Jézus szerint ebben áll „az egész törvény és a próféták”². Minden ige Isten Igéje, még ha más és más módon és emberi szavakkal van is kifejezve. És mivel Isten a Szeretet, ezért minden Ige szeretet.

Hogyan éljünk tehát ebben a hónapban? Hogy kerüljünk szoros közelségbe Krisztussal, aki „az Egyház egyetlen alapja”? Úgy, hogy szeretünk, ahogyan Ő tanított minket.

„Szeress, és tégy, amit akarsz” – mondta Szent Ágoston, szinte összefoglalva ezzel az evangéliumi élet törvényét. Mert ha szeretünk, nem tévedünk, és egészében teljesítjük Isten akaratát. ■

¹ 1Kor 3,11: „A lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, mást senki nem rakhat.”

² Mt 22,40

Megjelent: Új Város, 2005/1

„Lelki” wellness?

Fotók: Kishinti Roland

Cinzia Panero Magyarországon élő olasz fokolarina hat rendkívüli hetet töltött Kamerunban, az őserdő egyik kis településén, Fontemben.

Ami leginkább ösztönzött erre téged, az nem más, mint...

Ami leginkább hajtott belülről, az az ajándékozás volt. Elsősorban magamat akartam ajándékozni. Nem a kalandvágy fűtött egzotikus vidékek iránt, hiszen pont akkor mentem a kameruni Fontembe, amikor ott esős évszak volt. Kérdeztek is többen, hogy miért pont most jöttem? Miért nem máskor, amikor jobbak a körülmények? Milyen okok játszottak közre? Én úgy látom, amikor ilyen helyzetben van az ember, kétféle okról lehet beszélni. Az egyiket úgy neveztem el, hogy „lelki wellness”.

Amikor kicsit nehézkesebben megy az élet, akkor egy változás segíteni tud. Kilépni a komfortzónából, újra és újra felfedezni a lelkesedést, az energiákat, ami ott szunnyad az emberben. A másik ok, amiért valaki ilyet tesz, az nem más, minthogy abban az országban, abban a városban, pont akkor, pont őrá van szükség. Mint egy orvos, aki már az indulása előtt tudja, hogy miért megy, mit fog ott csinálni. Én egy másik kategóriába tettem magam, nem ezekbe. Elmennni valahova szolgálni azért, hogy teljessé váljon a vagyoni közösség. Nem ruhát vagy pénzt adok, hanem saját magamat.

Mi volt az első, ami megtetszett neked ott?

Gyönyörű más méretekben látni a világot. Amikor a Szahara felett jártunk, belém hasított az érzés, hogy „itt minden óriási”. Ez a benyomásom aztán csak növekedett, de jó értelemben. Duala felett megpillantottuk a Wouri folyót, amihez képest a Duna egy kis pataknak tűnik. Pedig amikor először jöttem Budapestre, micsoda nagy folyónak tűnt a Póhoz viszonyítva! És ha már víz. Amikor ott esik az eső, akkor úgy igazán esik. Vagy inkább ömlik. Napokon keresztül. Összegezve, ami a leginkább tetszett, hogy ott az ember nem uralkodik.

**Megérkezés Fontembe az esős
évszak nehézségei közepette.
Jobbra: Iskolás gyerekek egy
csoportja.**

Része valami nagyobbaknak. Az ottaniak egyensúlyban látják az életet. Nincs annyi stressz, mert megértették, hogy mint emberek, benne vannak egy nagyobb univerzumban. Sebezhetőek, egyszerűek. Nekem ez nagyon tetszett.

És az ottaniak lelki életét tekintve mi ragadott meg?

Nekik nem létezik olyan, hogy nincs Isten. Nem találkoztam ott ateistákkal. Persze, erősen jelen vannak a babonák, a hagyományok, de senki sem tagadja Istent. Óriási a lelki világa az ott élőknek. Amiben minden benne van: az Istennel való kapcsolat, az embertársak felé fordulás és más jellegzetességek, szokások. Például az ottaniakat nem szabad fotózni, vagy legalábbis nem örülnek neki. Rossz dolgot tulajdonítanak ennek a tevékenységnek lelki szempontból, ezért nem szeretik. Amikor a fontemi piacon felvételeket akartam készíteni, a kísérem mindig engedélyt kért azoktól, akik ott álltak. Általában beleegyeztek, ami komoly bizalomra vall, láthatóan felülkerekednek a hagyományaik féltésén. Ez hatalmas dolog. Mindez összefüggésben van azzal, hogy rendkívüli módon tisztelik Chiara Lubich-ot és még inkább az egység lelkiségét. Tudtában vannak, hogy a törzsük azért maradt fenn, mert 40-45 évvel ezelőtt – amikor ijesztő méreteket öltött a csecsemőhalandóság – Fontembe jöttek emberek és az életüket adták értük, a gyógyítástól kezdve a lelki dimenzió át mindenféle értelemben. És ezért megengedik a fotózást, belemennek más dolgokba is, ha tudják, hogy ezzel a lelkiséggel van összefüggésben. Ilyen módon lassan kialakul egy mélyebb kapcsolat, amit azért is csodálatos volt látni, mert ott aztán tényleg semmire sem mész, ha csak szavakkal próbálsz szeretni.

Mit jelent ez? Mindig cselekedetekkel kell kifejezni a szeretetet?

Náluk, ha nem öleljük meg egymást, ha nem rázunk kezet, ha nem „cselekedjük meg”, amiről beszélünk, akkor soha nem fogjuk ismerni a másikat. Nekik fontos, hogy „fogható” dolgokkal fejezzük ki magunkat. Számukra az, hogy Fontemben van iskola, van kórház, van óvoda, ahol a szeretet kifejeződhet, sokkal többet ér, mint beszélni – akármilyen mélyen – a szeretetről.

Milyen ott a társadalmi berendezkedés?

A Fontemben élő bangwa törzs történetében van egy fejlődés. Az egység lelkiségének megérkezése előtt a nőt nem tekintették egyenrangúnak a férfival. Nem volt joguk ahhoz, hogy a nyilvánosság előtt beszéljenek, nem mehettek el otthonról. A gyermekekkel foglalkoztak és a földeken dolgoztak, a nő volt a család legfőbb támasza. A pénzt a férj kezelte, árulta termékeit a piacon. Amikor megismerték az egység lelkiségét, és elkezdtek gyakorolni a mindennapi szeretetet, sok dolog megváltozott. Ma már egyre több nő jár a piacra, hogy eladják termékeiket, irodákban dolgoznak vagy tanítanak. Persze az is igaz, hogy még dolgoznak a földeken és mennek a vízért, viszik haza... A férfiak villanyszerelőként, kőművesként, asztalosként és buszvezetőként

tevékenykednek. A gyerekek általában az iskolában vagy az óvodában vannak. Délután otthon segítenek és játszanak.

Nem volt furcsa nekik, hogy az egység lelkisége pont egy nőhöz, Chiara Lubich-hoz kapcsolódik?

Dehogynem! Ez nagy elvi dilemma volt az elején. A törzs vezetője nem is értette. Aztán elfogadták és többet nem gondolkoztak ezen. Egy hasonlaltalva, ha egy sötét szobában valaki felkapcsolja a villanyt, akkor nem nézed meg, hogy férfi vagy nő volt-e, hanem örülsz a világosságnak.

Akkor most világosság van? Mire készüljön, aki oda megy?

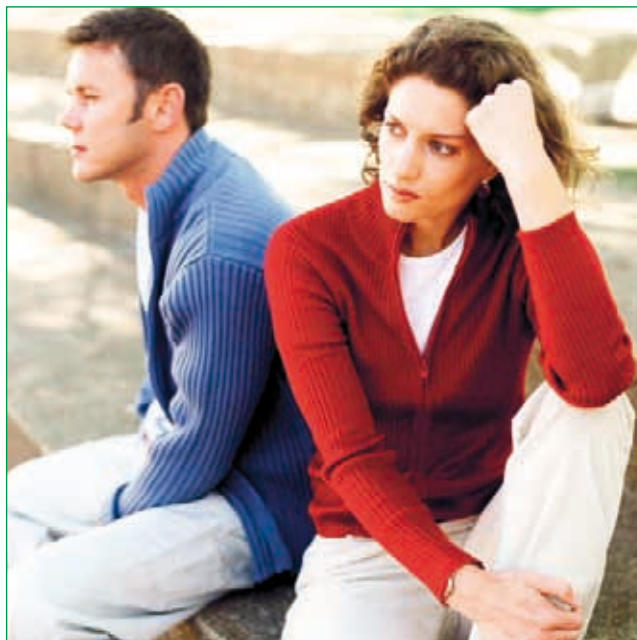
Európai szemmel nézve embertelenül nehéz ott élni. Rendkívül sok nélkülözhetetlen természeti forrás és emberi erőforrás hiányzik, és ez sokakat arra ösztönöz az ott élők közül, hogy kivándoroljanak. A körülmények rákényszerítenek arra, hogy küzdj meg nap mint nap a megmaradásért. Az volt az érzésem ez alatt a rövid idő alatt, hogy az ottaniak állandóan tanulnak egy ehhez elengedhetetlen dolgot: az önuralmat. Ha így nézzük, aki oda megy, annak az életében egy személyes döntést kell meghoznia Istennel. Én azt tapasztalom, Isten szeretete folyamatosan arra ösztönöz: én is képes vagyok szeretni. Akár az őserdőben is. ■

Értékes titok

„Minden rendben volt közöttünk egészen addig, amíg férjem meg nem betegedett. Ekkor fokozatosan magába zárkózott. De ami ennél is jobban fáj, hogy gyakran agresszív és trágár. A csalódáson túl, mert nagyon hittem kapcsolatunkban, időnként fizikailag és lelkileg is nagyon fáradtnak érzem magam, az egész élet nyomasztó és értelmetlen. Igyekszem minden alkalmat kihasználni, hogy ne legyek otthon, de amikor hazaérek...”

Az életkor kitolódásával (az elmúlt száz év leforgása alatt kb. 25 évvel élünk tovább) egyre

gyakrabban fordulnak elő hasonló esetek. Ha igaz az, hogy szép egy házaspár számára az együtt megöregedés, akkor az is igaz, hogy új problémák születnek, amire egyáltalán nem vagyunk felkészülve. Az orvostudomány segíthet, de a gyógyszerek ellenére is bizonyos jelenségek hosszasan elhúzódnak. A jó egészségnek örvendő házaspár is elviselhetetlen helyzeteket él meg. Fontos, hogy az idősök is el-sajátítsák az élet művészetét azért is, hogy átadhassák a jövő nemzedékének. Egészen biztosan azok az erények, melyeket közös életünk folyamán kifejlesztettünk magunkban,

segítségünkre lesznek (türelem, megbocsátás, megértés, a másik törekénységbe való behelyezkedés stb.), de ez

nem elegendő. Szükséges az, hogy emlékezzünk az első időkre, amikor egymásba szerelmesedtünk, amikor sokszor

A pszichológus válaszol

Pasquale Ionata

A nevetés jó vért szül

„Miért van az, ha pozitívan akarunk hozzáállni az élethez, akkor azt a tanácsot kapjuk, hogy mosolyogva nézzünk az életre?”

A mosolygás közvetlen jótékony hatással van szerveinkre. Arról van szó, hogy a rekeszizom izomrostjainak gyors és ritmikus összehúzódásai a hasi szerveket jótékonyan masszírozzák és ezzel stimulálják funkciójukat, elősegítik az emésztőnedvek működését, különös módon a májét. A mosolygás ezen felül megváltoztatja a légzés ritmusát, serkenti a tüdő és a szív funkcióját azáltal, hogy jobb az oxigénellátá-

suk. Ennek következtében tudományosan is pontos a megfogalmazás, hogy a „nevetés jó vért szül”. A mosolygás testi jótéteményein túl még nagyobb a pszichológiai haszna. Mert lassítja a pszichikai feszültséget, ami nagy könnyebbséget jelent és belső kikapcsolódást eredményez. Amikor az ember fáradt és ingerült, akkor könnyebb megnyugodni egy mosollyal, mintsem a tétlenséggel, mert eközben az agy üresen folytatja lázas tevékenységét. A mosoly másik hasznos funkciója az, hogy ártatlan és megfelelő kitörési pontokat nyújt, mint például a játékoság, ami meglehetősen élénken van meg bennünk és amivel nem számolunk kellőképpen. Nagyon gyakran és nagyon keményen fojtjuk el magunkban a „gyermeki” részünket a maga derűs frissességével, játékos hajlamával, vidámságával. De a mosolynak, a humornak köszönhetően felébredhet, kivirágozhat és magához térhet bennünk ez a gyermeki voltunk. Az igazi humor nem olcsó szellemeskedés, hanem annak aláhú-zása, hogy a humor a tények velejárója. Az életnek vannak humoros vonásai. Valójában maga Isten az első és az igazi humorista. Isten attribútuma a humor, amit nem találunk meg a teológiai értekezésekben, de tagadhatatlan. Máskülönben a humorista, aki nevet és neveltet, rendelkezne valami olyasmivel, ami Istenből hiányzik. ■

építkeztünk együtt, amikor a szerelem gyümölcsseit teremtek. Ez azért fontos, mert hálát tudunk adni a párunkért és fel tudunk magunkban fedezni egy olyan gyengédséget, mely figyelmessé és tapintatos-sá tesz.

Az teljesen érthető, hogy a házastárs agresszív viselkedése nagynehézséget jelent. Ha belehelyezkedünk a jelenbe, mindig újrakezdünk, anélkül, hogy elvárásaink lennének, megtapasztaljuk azt az erőt, mely a valóban ingyenes szeretetből fakad. Nem tudjuk, hogy ezek a gondolatok segítenek-e. Ha az életben gondot fordítottál a lelki életre, akkor az segít abban, hogy a szenvedő Jézus arcát lásd a másokban és könnyebben rátalálsz egy újfajta békére. Ha aztán megint fizikai és lelki fáradtságot érzel, és már az élethez sincs kedved, akkor kell valakit keresni, aki időnként vagy egész napra is férjed mellett van, hogy te eközben feltöltődj. Nem történhet meg, hogy miközben segítjük a gyengéket, elfelejtkezünk saját szükségleteinkről. Ha belső igényeinkkel, érdeklődésünkkel törődünk, megosztjuk másokkal bajainkat, akkor új energiákkal töltődünk fel és ezzel új forrásokat találunk ahhoz, hogy szeressünk és felfedezzük az értékes titkot abban az emberben, aki mellettünk él.

Forrás: CN 2012/20
Fordította: Tóth Judit

Virtuális kontra reális

„Két hetet töltöttünk el egy baráti családdal. Nem néztünk tévét, nem volt nálunk mobil, és nem interneteztünk. Kirándultunk, nagyokat beszélgettünk, és túléltek. Mit tegyünk annak érdekében, hogy ne merüljünk bele teljesen a virtuális világba most, amikor már itthon vagyunk?”

Azért, hogy kapcsolatban legyünk egymással a globalizált és posztmodern kultúrában az újmédia használata elkerülhetetlen, kezdve a mobiltelefonoktól, melyek napról-napra újdonságokkal szolgálnak, egészen a közösségi hálózati, ami leginkább a fiatalok számára jelenti a mindennapos kommunikációt. Nem hiszem, hogy ki lehet zárni életünkben az új technológiát, inkább arról van szó, hogy be kell építenünk életünkbe,

de nagyon kell figyelni a személyes, hús-vér kapcsolatokra és a fizikai kapcsolatokra is az egész teremtett világgal. A családban lehetőségünk van arra, hogy heti és havi tervezetet készítsünk arról, mennyi időt töltünk el a médiahasználattal: mikor nézünk híreket és dokumentumműsort, mikor játékfilmet, mikor blogolunk és fórumozunk, melyek utóbbiak segítenek abban, hogy különböző emberi közösséget ismerjünk meg

és megosszunk helyzeteket, értékeket. Adjunk ajándékba ilyen eszközöket, hogy ápoljuk a családokkal a barátságot, de ne hanyagoljuk el a mindennapos alkalmakat, amikor beszélgethetünk,

különösen is az étkezések közben. Ne hanyagoljuk el azokat a korábbi jó szokásainkat, amikor például vasárnap embereket és helyeket látogattunk meg, melyek fontosak, értékesek és még lelki szempontból is jelentősek. Kerüljük a bevásárlóközpontokat,

melyek veszélyesek a családi kiadások tekintetében és shopping függőséget okozhatnak. A vasárnap – keresztény szempontból nézve – attól a túlzott munkavégzéstől való szabadságot jelenti, mely már elidegenít és értelmetlen tevékenységet jelent. Amikor a vasárnapot megünnepeljük, akkor növekszik a család fontossága, hiszen teret engedünk a kommunikációnak, az életünk megosztásának. ■

São Paulo arcai

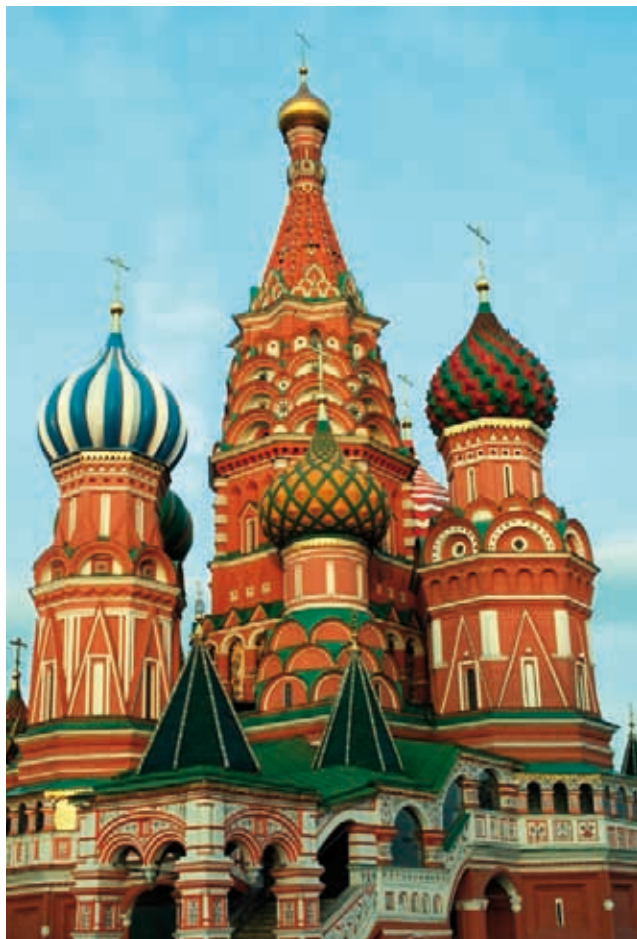
Brazília legnépesebb, Dél-Amerika legnagyobb városa, közel 20 millió lakossal. Itt állítják elő az ország GDP-jének több mint 80 %-át, és São Paulo bonyolítja a világ legnagyobb helikopterforgalmát. Híres-hírhedt az elképesztő gazdagság és a várost töviskoronaként övező nyomor-nyedek. Ez készítette Chiara Lubich-ot arra, hogy éppen itt alapítsa meg a közösségi gazdaságot.

*„Hét év után az idén ellátogattam arra a helyre, ahol São Paulo belvárosában egyetemista koromban laktam. Egyszer bekopogott hozzánk egy hajléktalan, és valami ennivalót kért. Szendvicset és kávé készítem neki. Fura figura volt, mert minden ruháját magán hordta, a nyárit is, meg a télit is. Aztán majdnem minden nap vizs-
szatért, megette kenyerét és megitta kávéját, én pedig, amikor tehettem a lépcsőn ülve elbeszélgettem vele. Nagy örömmel üdvözölt, amikor most meglátott, és barátaimnak lelkesen mesélte, honnan ismerjük egymást. Megtudtam azt is, hogy azóta is rendszeres vendége a fokolárnak, és az ott élők átvették a szerepemet.”*

Sebők Cristian

Árvákból testvérekké lettünk

Hosszú utat tett meg az ökumenizmus, amíg eljutott egymás megismerésére, befogadására, a testvéri kapcsolatok építésére és a párbeszédre, egyre inkább elfeledve a bizalmatlanságot.

Fotó: Pixabay

Közel egy éve gyógypedagógusként dolgozom az egyik fővárosi csecsemőotthonban, nem igazán keresztény környezetben. Az elmúlt hónapban egy új kolléganő érkezett. Egész lényén, cselekedeteiben megnyilvánuló életszemléletén éreztem, hogy van valami közös bennünk. Egy ebéd alkalmával hosszasan elbeszélgettünk, kiderült, hogy hívő református családból származik. Fél óra leforgása alatt egészen mély vágyainkat, keresésünket, lépéseinket

osztottuk meg egymással, és azóta teljesen spontán módon együtt tervezünk, élünk a többiekért a patanásig feszült légkörben. Egy testvéri lélekre találtam, akivel kölcsönösen erősítjük egymást és együtt a többieket.

Ez csak egy kezdet, de pont ilyen apró lépésekkel kezdődik és épül az ökumené egy alapvető megnyilvánulási formája: az élet párbeszéde, ahogyan azt Chiara Lubich és követői megértették, mert életüket Krisztus igéi szerint próbálták alakítani. Pont ez a hite-

les keresztény élet volt az, amely felkeltette a hatvanas években néhány német evangélikus lelkész figyelmét, és egy nyári találkozó alkalmával közel kerültek az akkori közösséghez. Innen indult a Fokoláre Mozgalom ma már hihetetlenül szerteágazó, lelki, de ugyanakkor a társadalomban konkrétan és tevékenyen megnyilvánuló ökumenikus párbeszéde. Számos országban, így hazánkban is vannak közösségek, ahol ortodox, református, evangélikus, anglikán és más keresztény felekeze-

tű testvéreinkkel együtt teszünk tanúságot a világ előtt arról, hogy valóban Isten gyermekeinek családja vagyunk. És mindezt a különbségekben rejlő gazdagság összemosása nélkül, úgy, hogy mindenki mélyen és elkötelezetten éli meg hitét saját felekezetének tanítása és hagyományai szerint. De megvannak a pillanatok, amikor együtt imádkozunk és közösen dolgozunk az igazságért és az igazságosságért, egy közösségibb gazdaságért, valamint az emberi jogokért.

**A Boldog Vazul-székesegyház, Istenanya oltalma templom
Moszka egyik legjelentősebb és legismertebb építészeti
emléke, gyakran használt jelképe a Vörös téren.**

De éppen ilyen fontos, hogy közelebbről megismerkedjünk olyan emberekkel, akiknek valóban élete a párbeszéd. **Nina Vyazovetskaya** orosz ortodox vallású fokolarina így beszél erről:

„Moszkvában születtem. Azok közé a Szovjetunióban született fiatalok közé tartozom, akik számára a vallás nem jelentett semmit. A 90-es években, a nagy változások, a perestrojka idejében szüleim mindenféle előkészítés nélkül megkereszteltettek engem és a testvéreimet. Akkoriban mindenki valami újat keresett. De ez után a nap után nem tettem be a lábamat többé a templomba. Két évvel később megismertem egy keresztény családot, aki a Fokoláre Mozgalomhoz tartozott. Hamarosan meghívtak egy találkozóra. A mozgalom akkoriban érkezett Oroszországba, a közösség tagjai szinte mind or-

toodoxok voltak a katolikus fokolarinik körül. Ők voltak azok, akik elvittek abba az ortodox templomba, ahol annak idején megkereszteltek és megismertettek más ortodox hívőkkel is. Elkezdtem én is részt venni a liturgiákon és lassan-lassan felfedeztem az Ortodox Egyház gazdagságát és szépségét. A sok széthúzás, a keresztények vagy más csoportok közötti szakadék, amit megtapasztaltam magam körül, megértette velem, hogy én is az egységnek akarom szentelni az életemet,

ahogy Chiara is tette. Nem mondhatom, hogy nem tapasztalok nehézségeket, amelyek a különbözőségünkből fakadnak. A többiek, akikkel most Szerbiában élek együtt a közösségben, katolikusok. Mindig fájó pont, amikor más úton kell elindulnunk vasárnap a liturgiára, vagy a szentmisére, amikor más módon és más időben kell élnünk egyházunk előírásait, és persze vannak gondolkodásbeli különbségek is közöttünk. Ezeket a pillanatokat megpróbáljuk szeretettel megélni és felajánlani a keresztre feszített Jézusnak a nehézségeket, és kérjük tőle a keresztények közötti teljes egységet.”

Heike Vesper, aki német származású és evangélikus, már több mint harminc éve éli az egység lelkiségét katolikus, ortodox, anglikán, református barátaival együtt. „Hihetetlen gazdagságot jelent ez nekem!” – tekint vissza a hosszú évekre. „Ez a sokszínűség Isten nagyságáról, a Szentlélek működéséről tesz tanúságot, ahogyan arra az én egyházam önmagában képtelen lenne. Meg kell hogy valljam, voltak fenntartásaim néhány katolikus hagyomány kifejezési formáját illetően, amelyeket mélységükben nem is nagyon ismertem. Ilyenkor újra és újra arra irányítottam figyelmemet, ami közös bennünk, és ezt a „közöset” gyakran olyan dolgokban fedeztem fel, amelyekben korábban nem is gondoltam volna. Úgy érzem, Istentől mindig új lehetőséget kapok a megbotcsátásra, megbékélésre, hiszen Jézus a kereszten magára vette minden hibámat, tévedésemet és az enyémekkel együtt minden emberét.” ■

**A KONFLIKTUSTÓL A KÖZÖSSÉGIG CÍMŰ
DOKUMENTUM ÖT LÉPÉSRE INVITÁL BENNÜNKET:**

1. „Mindig az egység távlatából szemléljük a dolgokat, gondolkodásunkban, cselekedeteinkben soha ne a megosztottság nézőpontja domináljon! Helyezzük a hangsúlyt arra, ami összeköt bennünket, még akkor is, ha gyakran szembeötlőbbek a különbségek!”
2. „Hagyjuk, hogy a másikkal való találkozás és a közös tanúságtétel alakítson, formáljon bennünket!”
3. „Tegyük meg mindent azért, hogy az egység látható, fogható is legyen közöttünk, dolgozzunk ki együtt terveket, stratégiákat és valósítsuk meg őket!”
4. „Fedezzük fel együtt Jézus Krisztus Evangéliumának erejét és mondanivalóját korunk számára!”
5. „Tegyük együtt tanúságot Isten irgalmas szeretetéről az Ige hírüladása és a cselekvő szolgálat által!”

Megjelent a Lutheránus-Római Katolikus Egység Bizottsága által a reformáció 2017-es 500. évfordulójára és a lutheránus-katolikus dialógus 50. évfordulójára.

Fotó: Pixabay

Az élet perifériáján jártam

Tavaly óta járok ijáaszkodni egy tanyára Miskolc egyik városrészén. Általában nem egyedül és nem is sok alkalommal tudtam

elmenni, de mindig jól éreztem magam. Aztán télen, amikor már kb. három hónapja nem voltam, gondoltam kimegyek. Hi-

deg volt, ijáaszkodni nem lehetett, ezért elkezdtem beszélgetni azzal a néni-vel, aki fiával és menyével együtt gondoskodik a bér-

tartott lovakról. Érdekes volt, mert ismertem már őket, de úgy őszintén előtte még nem beszélgettem velük. Ez alkalom nagyon jól sikerült, ezért karácsonykor is kimentem és vittem nekik egy kis sütit, meglepít, aminek hihetetlenül örültek. Ekkor már nagyon a szívemhez nőttek és innentől kezdve kb. kéthetente kijártam és mindig beszélgettünk. Amit tudni kell róluk, hogy borzasztó körülmények között élnek, már hat éve alig kapnak fizetést, mert nincsenek bejelentve. Főnökük nagyon csúnyán viselkedik velük és lakókocsiban laknak, de emellett fantasztikusan jó emberek. Miután egyre többet beszélgettünk kiderült, hogy sokszor

A Jóisten felesleges cipője

Gyakorlaton vagyok, ami sok szakmai és lelki fejlődésnek ad teret. Egyik nap, egy jó ideje józanodó otthontalan urat vizsgált a doktornő, én pedig segítettem, amit lehetett. Többek között egy jó két tenyérynél üszkös seb volt a lábszárán. Szívem szerint nem akartam átkötni. Mondta, hogy nemrég volt kötözésen, plusz az üszkös sebeknek rettentő kellemetlen szaguk van. De aztán az egyik csoporttársammal nekiláttunk, és alaposan kitakarítottuk a sebet. Aztán megkérdeztük, hogy mikor evett utoljára. Így a következő utam az ambulanciáról a fektetőkbe vezetett, hogy ételt szerezzek neki. A délután folyamán intett a folyosón: elveszett a cipője, szűksége lenne egyre. Megkerestem a műszakvezetőt, aki tovább navigált. Ezen nagyon meglepődtem:

a dolgozók a kiselejtezett ruháikat közösbe teszik az otthontalanok számára, hogy mikor elmennek, „újabbat” kaphassanak. Bementem a ruhostócok közé cipőt keresni. Találtam is egy formás 41-es, szép is volt, funkcionális is... Odamentem hozzá, felpróbálta, de sajnos szűknek bizonyult. Visszamentem tovább keresni, de nem találtam nagyobbat. Kezdttem igencsak elveszteni a türelmemet. Végül ezt mondtam Jézusnak: nézd, nekem elég volt mára ebből a bácsiból, nem tudom tovább szeretni, tiszteletlen, ugráltat, büdös és elhanyagolt, kerestem neki enni, átkötöttem a sebeit, elfáradtam, kérek, hogy szeresd Te! Kérlek, adj neki egy cipőt Te! Ahogy megfordultam, ott volt egy tépőzáras sportcipő, ami a sebe miatt jobb is, mint a fűzős, és 42-es méretű! Odavittem neki, tökéletesen illett a lábára. Megköszönte, én meg mondtam, hogy ne nekem köszönje. Úgy tűnik, a Jóistennek van néhány felesleges 42-es cipője, ha merünk kérni Tőle.

S. M.

enni sem tudnak mit és egy alkalommal, amikor kimentem, az a hír járta, hogy egy nem messze lévő kis házukat (ahol a munka miatt nem laknak, de ott voltak ruháik stb.) kirabolták és azt a kevéset is elvitték, amijük volt. Ekkor úgy döntöttem, hogy segítek valahogy. Hazamentem és elmondtam anyának, hogy mi a helyzet. Ő a Karitásban dolgozik. Összeszedtünk ruhákat, amiket találtunk és egy ételcsomagot is kivittünk. Az a hála, amit kaptunk, hihetetlen volt. Ezután anya is beszélgetett velük. Legutóbb már tűzifájuk sem volt, amivel fűteni, főzni tudtak volna, ezért pár ismerős családot megkértünk és vittek nekik fát. Ezen a napon délután felhívott Klári néni, az anyuka és sírva mesélte a telefonba, hogy most vittek ki nekik fát. Mindent nagyon megköszönt és elmondta, hogy nagyon szeretnek. Azt is hozzátette, hogy most már érzi, van Isten és nem hagyja el őket akkor, amikor a legrosszabb a helyzet. Ez életem egyik legszebb pillanata volt! Érezni azt, hogy azzal a kicsivel, amit tettem, mekkora örömet tudtam szerezni valakinek, akik fontosak nekem, ez nagyon nagy boldogsággal tölt el! Emellett erőt is ad ahhoz, hogy mindig próbáljak meg lépni, akkor is, ha nem oldhatok meg minden problémát, de már egy ilyen kis dologgal elkezdődhet valami. ■

Edöcsényi Klára

Megéri-e a gerinccesség?

December elején történt Szegeden. Az esti órákban egy fiatal férfi utazott sokadmagával a villamoson. Az egyik utas rágyújtott egy cigarettára, mire a későbbi sértett megkérte, hogy nyomja azt el. Amikor ennek nem tett eleget, kivette a kezéből, és ő maga taposta el az égő cigarettát. A cigiző ember ekkor minden szó nélkül a fiatalemberre támadt, akit brutális módon bántalmazott... Egyre többet jut eszembe ez az eset, és ahogy foglalkozom vele, úgy tudatosul: valahogy a természetes emberi élet óvása, védelme pont jogilag csak az igazságszolgáltató szerveknél indokolt, és engedélyezett. Magyarul az önbíráskodás – még ha erkölcsileg értelmezhető az adott esetben – nem elfogadott, és komoly nehézségeket von maga után.

Például egyik ismerősöm évekkor ezelőtt egy borfesztiválon meg akarta védeni tanárát. Nem pusztán megverték őt is, de komolyan meg is hurcolták, és utolsó egyetemi évét követően még egy éven keresztül kéthetente el kellett mennie egy vidéki városba csak azért, mert bírósági tárgyalásra beidézték őt is. Egy másik barátom nemes ügy érdekében szólalt fel névvel egy netes fórumon egy valótlanságokat állító kampányguru ellen. Pontosan fogalmazott, mégis becsületsértés miatt másfél évig kellett bíróságra járnia.

Sokszor úgy érzem, manapság nem éri meg gerincesnek lenni. Kökevények a lehúzó erők, óriási ellenállással, nehézségekkel találkozik, aki az igaz ügy mellett kiáll. Azonban ez akkor sem lehet ok arra, hogy mossuk kezeinket, hogy ne vállaljunk felelősséget azért, ami körülötünk történik. A lelkiismeretünket ugyan többféle módon elnémíthatjuk, de egy egység mindig marad a virtuális erősítőn... a Szentlélek hangja időről-időre ahhoz is elér, aki nem akar tudni róla. És ha már lelkiismeret. Sokszor versenyszituációkban, összejutásoknál előfordul, hogy nem tudunk úgy tekintettel lenni a másik emberre, ahogy szeretnénk. Megszűnik a barátság, ha kereszteződnek az utak? Inkább arról lehet szó, mint Lót és Ábrahám esetében, ahol a barátság megőrzése érdekében Ábrahám másfele ment legelőket keresni... ■

Fotó: CV

CSIGATEMPÓ

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy egészen különös nap. Peti nagyon lassan ébredezett. A napocska is komótosan nyújtózkodott a domboldal mögött, de a fénye úgy beragyogott mindent, hogy Peti felkiáltott: „Anya, nézd, mintha aranytenger lenne odakint!” Anya sem sietett egy picit sem aznap, ráérősen kortyolgatta a tejeskávét a kékpettyes bögréből. „Valóban elragadó! Menjünk ma gyalog az iskolába, hogy jobban élvezhessük ezt a gyönyörű napot! Kelj fel, kisfiam!” A parkon bandukoltak keresztül kézen fogva a reggeli csöndben, amikor hirtelen mindketten egyszerre megtorpantak: a szökőkút mellett egy mókus álldogált az ösvényen, előtte pedig szép sorjában egy csigacsalád haladt keresztül. A mókus morgolódott, idegesen toporgott a lábcskáival, de Csigamama hangosan bízta a többieket: „Ne is figyeljétek rá, gyerekek! A mókus folyton rohan, fel-alá nyargalászik, mi viszont szép lassan haladunk előre, ilyen a természetünk, senki nem változtathat meg bennünket. Ám mi jobban élvezzük a hajnalt és a naplementét, melyek szintén apránként, lassan bontakoznak ki, olyanok, mint mi. A felhők táncát az

égbolton, a hullámok moráját a tengerparton, a százszorszép kivirágzását, szirmainak kinyílását minden reggel az első napsugár melegére. Mi képesek vagyunk valóban találkozni az ezerszínű pillangóval, akiről tudjuk milyen falánk hernyó volt nemrég. Felismerjük. Üdvözljük. De most induljunk tovább, gyerekek, hogy az éj leszállta előtt még elérjük a szökőkutat.” „Jó utat csigácskák” – suttozta a mókus, aki időközben elfelejtett toporogni és morgolódni, és még akkor sem ugrott el, amikor Peti közelebb hajolt hozzá, és így szólt: „Ez igaz, Mókuska! Én is csak lassan tanultam meg járni. Anyukám azt meséli, hogy minden nap egyre ügyesebb voltam. Ahhoz is idő kellett, hogy beszélni tudjak, és nagy türelemre volt szükségem, míg kikanyarítottam az első többszavas mondatomat. Ma pedig már iskolába járok, és minden nap egyre többet tudok. Mindenhez idő kell!” „Igazad van, kisfiú – felelte a mókus – de nekem most igazán rohannom kell... nem is tudom miért, de szaladok...” Erre feliramodott a fenyőfa ágai közé és eltűnt. És rájött, hogy egy picit boldogabb lett.

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Értő figyelemmel

Munka után utaztam haza a hetes buszon két nagy szatyorral, kb. fél lábamon állva, és körülöttem csupa fiatalember ült. Nem vagyok még idős, csak nehezek voltak a szatyrok, s jólesett volna leülni. S egyébként nő vagyok, bár ez manapság már nem sokat számít. A Kéleti pályaudvarnál végül felszabadult egy hely. Már indult a busz, mire megközelítettem, s a lendülettől szépen az ülésre huppantam. Az ablaknál ülő férfi csúnyán méltatlankodott, hogy meglöktem leülés közben. Persze elnézést kértem, s közben erre gondoltam: alig értem hozzá, ő pedig úgy szétterpeszkedik, hogy szinte másfél ülést foglalt. Ezen a helyzetén nem változtatott akkor sem, amikor leültem. Gondolkodtam, hogyan is fogalmazzam meg mindent. Aztán beugrott, hogy ez remek lehetőség az élet igéjének élésére. Így csak ránéztem várakozásteljesen, próbáltam megérteni, mi baja lehet. Mert valószínűleg nem az volt a baj, hogy én leültem. Nem kellett kérdezem, anélkül is mondta szépen: munkáját, méltatlan helyzetét, lányát, s itt már be tudtam kapcsolódni, Kiderült, hogy olyan szakon végzett, amilyenen most fiam tanul, így sok közös témát találtunk. Ez egy normál hetes busz volt, minden állomáson és megállóhelyen megállt, plusz a csúcsgörgő, így volt időnk elbeszélgetni. Története alapján egyáltalán nem csodálkoztam, hogy nincs jó kedve, de talán enyhült az elkeseredése, miközben értő fülekre talált.

aláírt levél

Győzelem

Az elmúlt napokban különösen a megbocsátást igyekeztem jól élni: „ez komoly és áldozatos

odafigyelést kíván tőlünk, hogy mindenkire úgy tekintünk, mintha egészen új ember lenne... hogy egyáltalán ne emlékezzünk a sértésekre...” Egy olyan közösség ünnepére voltam hivatalos, melynek vezetője a közelmúltban csúnyán beszélt egyházunkról. Nem tehettem meg, hogy nem megyek el, de erősen meg kellett küzdenem, hogy ítéletek nélkül menjek. Akartam Jézusban látni és Őt szeretni az ott lévőkben. És a Jóisten megadta, hogy többekkel is sikerült szépen elbeszélgetnem. Az ünnepség vége felé még a vezetővel is váltottam néhány kedves szót. Jézus győzelme volt ez az én régi énem fölött!

Jávorka Lajos

Mint egy háló

Nekivágtunk a Börzsönynek a gyerekekkel kétnapos őszi kirándulásra. Nagybörzsöny, Nagyhideghegy (ahol megaludtunk), Csóványos–Díósjenő vonalon. Rengeteg képlékeny dolog volt: a vonat átépítése miatt, a korán sötétedés miatt (ránk esteledik-e?), negyedik gyerekünk alig négy éves voltából fakadó tempója miatt, alvás miatt (hogyan alszunk egy szobában heten három emeletes ágyon gyerekágy nélkül). Szóval minden aggodalmat messzire kellett dobni, s hinni a férjemmel való egységben, hogy ha mi úgy döntöttünk Jézussal, hogy belevágunk, akkor az a legbiztosabb horgony. S nincs más dolgunk, mint „leróni a tartozásunkat” egymás felé, a kölcsönös szeretetet folyamatosan. Beszélgetésekben, egy-egy gyerek meghallgatásában, a vonattársak felé egy-egy szeretetgesztusban... A folyamatos lépések megtartottak, mint egy háló, a körülmények meg elrendeződtek, épp naplementére értünk fel a Nagyhideghegyre. Mindenki birta a távot, a másfél évesünk sem fagyott meg, a vonatokat is

elértük, futva ugyan, de mégis. És köztünk a férjemmel – bár beszélgetni ilyenkor nem nagyon lehet, mert a gyerekek igénylik minden figyelmünket – mégis növekedett az egység.

aláírt levél

Koncerten jártam

Egy kedves ismerősöm teljesen ingyenes koncertre hívott egy budai gimnáziumba. Előzőleg csak regisztrálni kellett. Kicsit késtünk, de már a hangulatból érezni lehetett, hogy nem egy szokványos koncertről van szó. A terem szinte teljesen megtelt fiatalokkal és fiatal szülőkkel, akik gyermekeiket is elhozták a koncertre. Az Eucharist zenekar Jézussal járok című dicsőítő koncertjébe csöppentünk bele. A Gábel testvérek már évek óta zenélnek Beer Miklós püspök atya támogatásával, a Váci Egyházmegye hivatalos zenekaraként. Fiataloknak – elsősorban a 14 és 30 év közötti korosztálynak – játszanak modern hangzású, dallamos, könnyen emészthető zenét, melyben a szöveg minden részlete Istenről, Isten szeretetéről szól. Időnként űlve, máskor felállva ütemes tappsal lendültünk bele a dalok hangulatába. Együtt énekeltük a szöveget, amit kivetítettek a zenekar fölé. Észre sem vettük és eltelt másfél óra, miközben elfeledtük hétköznapi gondjainkat, problémáinkat. A koncert hallgatása közben rájöttem, hogy a zenével milyen könnyen és gyorsan lehet evangelizálni, szinte észrevétlenül. Joggal kérdezhetné bárki, hogy miért van erre szükség? Mert még mindig nem vagyunk elegendően egységesek. Chiara Lubich gondolatai jutottak eszembe, aki azt mondta, hogy „Ha nem jönnek utánunk fiatalok, mi is halottak vagyunk”. Talán ez az egy mondat világít rá a lényegre.

Beke István

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Prokopp Katalin

Képszerkesztő: Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársa:

Himmer László

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kezdeményezték Chiara Lubich boldoggá avatását.

Cikkünk a 10-12. oldalon.

Fotó: Archiv/CN

**„Hálót alkotunk együtt: előfizetők, munkatársak,
szerkesztők. Ez segíti az új város, az új emberiség
építését, mert mi nem csak egy városért élünk.”**

Maria Voce

Előfizetési díj egy évre: 4900 Ft
Támogatói előfizetés: 10000 Ft
Egy példány ára: 480 FT
Megrendelhető OTP átutalással
a név és a lakcím feltüntetésével.
Számlaszám: 11705008-20434836

új város
egy lap ami összeköt

Új Város 2014/01

ISSN 0865-0829

